

ο πραγματικός άρχων της Ρώμης!

Την εποχή εκείνη, οι πάπαι είχαν ισχύ μεγαλύτερη και από τους βασιλείς. Και επειδή ο Σίξτος ήταν πολύ γέρος και τον αντικαθιστούσε στα κοσμικά του καθήκοντα ο άνεπιός του, ο Ίερώνυμος είχε γίνει το πιο σημαντικό πρόσωπο δόκληρης της Ίταλίας.

Ο πρώην φαρμακοποιός άφησε τότε να έκδηλωθούν έλευθερα, χωρίς χαλίνο, τα κακούργα ένστικτά του. Ο άνθρωπος αυτός, κάτω από τη φαινομενική του ναχέλεια, έκρυβε ψυχή ανήγουη, χαρακτήρα δεσποτικό και μία άπερίγραπτη φιληθονία. Τα δωμάτια και ή αίθουσος του Βατικανού έγιναν, τότε, κέντρο όργων που δεν θά ήσαν άνεκτα ούτε στις λαϊκές ταβέρνες των λιμανιών. Έκ παραλλήλου, ο Ίερώνυμος, θέλοντας ν' άποχήσει όσο το δυνατό περισσότερο χρυσάφι—είχε, έλεπετε, τό διαρκή φόβο μήπως πεθάνη ξαφνικά ο θεός του και χάσει την ισχύ του—άρχισε να έκδικάζη τους πολίτες της Ρώμης, με μέσα κάτι παραπάνω και από άνήθικα και νά τους άποσπά μεγάλα χρηματικά ποσά!

Τό κορώφια όμως της άσυνειδησίας του άνεπιού του πάπα, ήταν ότι επέβαλε φορολογία... στους ληστές και τους δολοφόνους άκόμα, για να παίρη μερίδιο από τά κέρη τους! Έννοείται, ότι ή άστυνομία είχε λάθει έντολή νά μη φέρη έμπορία στους έντιμους αυτούς επαγγελματίους κατά την έξάσκησι της έργασίας τους, για να μη γίνη ο Ίερώνυμος τά ποσοστό του από τίς έπιχειρήσεις τους...

Ο φόβος όμως, ότι μία μέρα, όλα τά θύματά του θά ζητούσαν νά τον έκδικηθούν, έκανε τον Ίερώνυμο νά μη μωρή να βρη μιάς ώρας ήσυχία και άνάπαυσι, νά μη θεωρή πουθενά τον έαυτό του άσφαλισμένο από μία δολοφονική έπίθεση. Έδωγαν πάντοτε έξω συνδεδεμένους από άκολλητική έπισημέναν ασματοφυλάκων και τή νύχτα όχυρονότανε σ' ένα υπόγειο του Βατικανού, για νά μη τον σκοτώση κανείς, ένδ θά κοίτανε.

Μά ή πιο αίματηρά θράσι του Ίερωνύμου άρχισε από την εποχή που ένώθηκε πλέον με την γυναίκα του, την Κατερίνα. Είχαν περάσει τρία περίπου χρόνια από τότε που έκαναν τους γάμους των και ή Κατερίνα ήταν τεία άρκετά μεγάλη για νά εμφανίζεται ως σύζυγος του...

Γιά τή νέα όμως αυτή περίοδο τής ζωής του Ίερωνύμου—που άποτελεί και την πιο άιματοθαμίνη περίοδο τής ιστορίας της Μεσαιωνικής Ίταλίας—θά σάς μιλήσουμε πλατεία στο έρχόμενο τεύχος μας.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

"Ήθελα νάμουν ληστήρχος μονάχα ένα μήνα, ν' άφήσω κλέφτες και θούνα, νά μπώ μέσ' τήν Άθήνα, νά μιν διαβαίνω ρέματα, νά μιν πηδάω ταφρους, αλλά νά βέρνω μερικούς έφημεριδογράφους!

ΕΝΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ

Ξέρω καλά ποιό λουλούδο περισσότερο σ' άρέσει. Και ποιό τραγουδι τραγουδάς συχνότερ' από τ' άλλα. Γιά ποιό χορό τρελλάνεσαι νά σου κρατούν τή μιση. Και νά σέ σέρνουν σαν τρελλή δόλογυρα στη σάλλα.

Μία μέρα έτυχε κρυφά τό μάτι μου νά πέση Σ' τήν τρυφερή σου κάμαρα, γλυκειά καστανομάλλα, Κ' είδα τό κρεββάτακι σου κ' έγνώρισα τή θέσι. Όπου άκουμπούν τά κάλλη σου, τά κάτασπρα σαν γάλα.

Ξέρω καλά ποιά μωριά σ' άρέσει και ποιό χρώμα. Ποιά μέρη, ποιός περπάτος και ποιός καιρός άκόμα. Όπου κι άν πάς κι όπου σταθής άμέσως θενά σ' έβρω.

Ξέρω ποιές φιλενάδες σου συχνότερα θυμάσαι, Πότε ζηνάς, πού κάθσαι, πώς ζής και πώς κοιμάσαι. Τί μ' όφελούν; Άν με άγαπάς άκόμη δεν τό ξέρω.

ΖΕΣΤΗ-ΨΥΧΡΑ

-Τί ζέστη! ούφ! θά λυώσω στον ιδρώτα. Κοντεύει νά μου σπρίψη τό μωλό! Κ' έν τούτοις σεις, κυρία, πρώτα-πρώτα Ένώ περί τής ζέστης σάς μιλώ, Έσεις μ' άνάθετε άκόμα τή φωτιά. Με μία σας θερμή, όλόθερη ματιά.

-Καλά, άφού ή ζέστη σας πειράζει. Είς τό έξής ψυχρά θε νά γενώ, Μου είπε, κι' ούτε πλέον με κυττάζει, Ούτε τήν μέλλει διόλου άν πωώ και φεύγει, φεύγει όπου με έλείπει ή τρελλή... Άχ! ή ψυχρότης της με καιεί πιο πολύ.

Ο ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΤΗΣ

"Όταν σιμά μου κάθσαι νά μιν άναστενάξής! Η γαλαξίνια θάλασσα, που τήν συγκοιτάζεις, δεν γίνεται πιο άγρια και τόσο δεν χτυπιέται, όταν τήν δέρνει άγριος θορριάς κι' άνεμοζάλη, σαν τήν καρδιά μου, που θαρρείς σιμά σου άποκοιμέται, τήν ώρα όπου σταιγμό τό στήθος σου θά βγάλη!...

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Στή χαϊδεμένη άμμουδιά γαράζω τ' όνομά σου και τό φεγγάρι τ' ούρανού θαρρείς πώς τ' άργυρώνει! Μά τί τρελλός, λαμνώντας πώς κάθσαι σιμά σου κ' ένε τό φως σου, Άργυρώ, όπου τό στεφανώνεις!

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ

"Η φίλια των πιστή κ' ή άγάπη των μεγάλη κ' έν ή μία γελαστή και ουλλογισμέν' ή άλλη. "Όταν μου μιλούν, θωρώ πώς σέ τίποτε δεν μοιάζουν· μία για τόπο, έγώ θαρώ, περισσότερο ταιριάζου. Στή θωριά πιο ζωντανή ή διαφορά των πάλι, έν ή μία πιο καστανή πιο εαυθούλα έν ή άλλη. Μοιάζουσαν σέ δυό κλαδιά δυό λουλούδια μωρωμένα πούχουν άλλη μωριά σ' άλλο χρώμα τό καθένα. Τή μία θέλω μοναχή και στην άλλη ό νοός μου (τρέχει ή μία έχει πιο ψυχρή, πιο καρδιά ή άλλη έχει. Και πενούμε τή θραδεία με άτέλειωτη όμιλία, με γαρούσιμη καρδιά και μ' άδελφική φίλια. Κι' άν ή ωϊρα ή κακία, ή ό χρόνος μας χωρίση, μία ένθύμιμο γλυκειά μέσ' στο νοο μου θε νά ζή- (ση.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΤΙ ΕΥΓΥΧΙΑ... ΝΑ ΣΟΥ ΒΓΗ ΤΟ ΜΑΤΙ!...

Τό νά γιορτάζη κανείς τό όνομά του, τά γενέθλιά του και επί τέλους τήν έπέτειο του γάμου του, εινε κάτι τό ουνηθμισίο. Άλλά τό νά γιορτάζη μία φοβερή συμφορά που του έτυχε, εινε άπίστευτο, έξωφρενικό.

Κι' όμως συνέθη κι' αυτό κάποτε—που άλλοι...—στην Άμερική. Ένα πρωί, κάποιος άστυφύλακας του Σικάγου όρθε σέ μία άκρι κάποιου έρρημο δρόμου έναν πολιτή, μ' ένα μονάγαμάτι, σαράντα περίπου χρόνια, τευτομένο ανάσκελα, τελείως άνισθητό, που θρωμοκοπούσε ουσίε.

"Όταν τον συνέφερε, τον ώδήγησε στο τμήμα, όπου ο άνθρωπος αυτός έδήλωσε άφελόστατα, ότι ήταν έντιμος πολίτης, ότι τον λέγανε Γέιμη Ούώλερ κι' ότι ποτέ του δεν έθαζε πιστο στο στόμα του, παρά μία φορά μονάχα κάθε χρόνο, τήν έπέτειο... τής ήμέρας που δουλεύοντας σέ κάποιον ναυπηγείο του δίηκε τό μάτι!

-Δούλευα τόσα χρόνια, κύριε άστυνόμνε, πρόσθεσε ο παράξενος άνθρωπος μας, και δεν είδα ούτε μία μέρα προκοπή. Τό μεροκάματο μόλις έφτανε για τίς άπαραίτητες άνάγκες τής οικογενείας μου. Όταν όμως μου δίηκε τό μάτι, άλλαξαν τά πράγματα! Πήρα μία καλή άποζημίωση και μ' αυτήν άγόρασα ένα σπιτάκι. Κι' έκτός αυτού, κάθε χρόνο εισπράττω—και θά τά εισπράττω, όσο ζω—1000 δολάρια για τό δυστύχημα που πάθα. Μπορώ λοιπόν νά μιν παρηγορίζω μία τέτοια έννοια τής τύχης;

Κι' ο άστυνόμος συμφώνησε μαζί του και τον άπέλυσε.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μόνο όσοι έχουν δουκάτα, λέγονται κύριοι. Ίταλική
Με άπρόθυμα λαγωνικά δεν γίνεται καλό κυνήγι. Βασιρική
Δεν λείπει ποτέ ή εύκαιρία σ' αυτόν που θέλει νά κάνει κακό. Γαλλική

Δυό κατηγορίες ανθρώπων δουλεύουν άνώφελα στη ζωή τους: Έκείνοι που κερδίζουν και δεν γλεντούν, κ' εκείνοι που σπουδάζουν τήν ήθική και δεν συμμορφώνονται μ' αυτήν.

Κινέζικη